

Széchenyi István utolsó napjainak dokumentumai.

Feladó:

Dátum: 2015. október 15. 7:24

Tárgy: Fwd: Fw: Megőrzés 2016 Széchenyi emlékévk lesz, illik tudni róla minden magyarnak!

Címzett:

Tomory Zsuzsa

MEGŐRZÉS

Az összmagyarság lelki érzékenysége napjainkban a magyar ősműveltség egészének megőrzését tűzte ki célul, minden vidék a maga önálló gondolkodásával, minden összebeszélés nélkül. És magyarságunknak mindig ez a lelki indíttatásra való maradéktalan válasza, összetartozása volt a megmentője. A napokban különböző cikkekben találkozhatunk ilyen megőrzési igyekezetével: tanítás, néprajz, népdal és hasonló tevékenységek terén, beleértve nemcsak az elszakított területek magyarságát, de a hosszú időn át elhagyott csángó magyar testvéreink életét is.

Tekintettel, hogy 2016-ot Széchenyi emlékévknek nyilvánította kormányunk és vele kapcsolatos szervezetek, fontosnak tartottam felhívni figyelmünket életművének méltó visszaállítására az általa szervezett, s fenntartott MTA berkeiben.

Kis történelmi háttérrel adva-

Széchenyi István és az Akadémia megalapítása

1825. november 3-án, a pozsonyi országgyűlésen, a magyar reformkor egyik vezéralakja, gróf Széchenyi István (1791-1860) birtokainak egyévi jövedelmét, 60 ezer forintot ajánlott fel a Magyar Tudós Társaság – a mai [Tudományos Akadémia - létrehozására](#). Tettét más főnemesek is jelentős összegekkel támogatták.

1827-ben az alapítást törvénybe iktatták. Az országgyűlés a XI. törvénycikkben (*A hazai nyelv művelésére föllállítandó tudós társaságról vagy magyar akadémiáról*) mondta ki a társaság megalapítását

Változó idők képét vetíti elénk Széchenyi István az Akadémiához 1858-ban írt levele:

SZÉCHENYI ISTVÁN UTÓLSÓ NAPJAINAK
DOKUMENTUMAI

GRÓF SZÉCHENYI ISTVÁN LEVELE AZ AKADÉMIA
IGAZGATÓ TANÁCSÁNAK

A MAGYAR TUDÓS TÁRSASÁG TEKINTETES IGAZGATÓ TANÁCSÁNAK SZÍVES
FELOLVASTATÁS VÉGETT A LEGKÖZELEBBI ÜLÉSBN ALÁZATTAL ESEDEZIK GRÓF
SZÉCHENYI ISTVÁN.

Tekintetes Igazgatóság!

A legcifrább szavaknak sincs hitele ott, hol tények bizonyítanak ellenkezőt.

Hogy kormányunk mostani rendszere a magyar nemzetiség igényeivel és érdekeivel szemközt áll, azt a legvakabb is észreveheti. Nemzetiségünk nekünk, magyaroknak pedig becsesb, mint a föld bármily kincse, sőt életünk.

A magyar romok közt a nemzetnek eléggé nem bámulható életerején kívül, szeplőtlen már majdnem csupán az akadémia mutat arra, miszerint nemzetünk kioltva még nincs.

S most még ezen utolsó igazán magyar intézet is ki legyen sarkából forgatva! Fájdalom, igen! Mert hiszen az akadémiai alapszabályok minap leérkezett megváltoztatása legalább saját lelki szemeim előtt, nem egyéb és nem kevesb, mint oly döfés, mely könnyen halálba vezet.

Kimagyarázhatatlan lelki kinoktól gyötörve, egészen elvérzett szívvel, félig temetve – ily aggasztó körülmények közt, kérdem, valjon a magyar Akadémia tekintetében én mit műveljek, mit tegyek, én, ki dicső elődeink útmutatását hű kegyelettel felfogván, szerencsés voltam 1825-ben újra és sikerrel megpendíteni honi nyelvünk magasbra állítását – sikerrel mondom, és jobb sikerrel, mint ők, mert a mély felfogás ugyan sajátunk, de nékem elégséges pénzvagyon is jutott osztályrészül – mely nélkül, fájdalom, a legmagasztosb is oly gyakran eltiportatik, mely tényezőként szinte arra való szolgálendő, miszerint a magyar, kinek jelenét bizonyítja – sajátszerűleg minden hátramaradásibul kibongtakozva az emberiség díszére, az osztrák közbirodalom legbiztosabb talpkövét, s a fejedelmi szék rendíthetetlen sarkalatát képezze, alkossa? Kérdem, még fel se jajduljak, mikor látni vagyok kénytelen én, fejedelmi családunk mint valami baligézet által félrevezetve, népeink éppen legéletrevalóbbját, mely fiatalságánál és kettétörhetetlen zománcánál fogva legdicsőbb kifejlésre képes, nemcsak kellő figyelemre nem méltatja – sőt azt sajátágaibul kivetkeztetni, elzsibbasztani engedi, és ekképp úgyszólván saját maga alatt vágja el a fát.

A tekintetes Akadémiára bízni az ügy eldöntését – amennyiben alapító állásomnál fogva ahhoz nékem is van szólásom --, noha legnagyobb tisztelettel viseltetem mind testületileg, mind egyénileg iránta – nem kívánom, nem akarom, nem fogom; **mert még fejem vállaim közt áll, velóm el nem olvadt, és szemem világát a halál köde nem oltja ki – mindaddig arrul, minhez jogom van** – minden tanácsot szívesen és köszönettel fogadván –**utóljára is bizony csak saját magam fogok határozni.** S ugyanis:

Én úgy vagyok meggyőződve, hogy felséges Urunk, a fénykörülsugárzott Ferenc József Császár, előbb-utóbb, de elvégre bizonyosan át fogja látni, hogy a célba vett amalgációja és németesítése a közbirodalmi népeknek nem egyéb, mint a mostani államférfiak észficamlott teóriája és kereső önmisztifikáció; hogy számos, tán legtöbb népei, ha egyszer zivatarra kelnek az idők, mi

alkalmasint nemigen fog késni, kifelé gravitálnak, míg a magyarnak nincs a világon rokona, s nincs más hazája, mint a négy folyam közti és a három hegy alatti alkotmányos paradicsom, hogy ehhez képest a magyar jólétét, szerencsését, boldogságát egyedül dinasztialis és törvényes királyának védpajzsa alatt remélheti keresi, lelheti, és hogy ennél fogva a felséges Császár nemcsak nem fogja tűrni – ha majd egyszer a legproblematikusabb helyzetbe süllyeszték, kellőleg felvilágosítandják lelkét és untatni kezdendik legmagyasb úri kedélyét-, nemcsak nem fogja tűrni, mondom, ha majd ezen idő beáll – miről én sehogy nem tudok kételkedni --, hogy azon nemzetet gyengítsék, gyilkolják, olvassák, mellyel lovagi fejedelem, kit szeret 'madarat foghat', és mely Érte, ha kifejlésének, becsületének, dicsőségének nem engedi útját állni, sőt ily kincseknek hű pártolója, utolsó csepp vérént kiontani mindig kész volt és mai nap is minden pillanatban kész volna és kész lesz.

Én azt szeretem hinni, fiatal fejedelmünk – ha látni és hallani akar, és egyedül saját velejének tanácsát követendi, és egyedül saját szíve sugallása után indul, bizony mondom: Magyarország tekintetében még Corvin dicső korát is homályba állítandja.

Így látván a jövődőt, és bízván a mennyei végzésben, mely nemzeteket, valamint fejedelmeket is hibáikért büntet ugyan, de valamint lelkes népeket meggyilkolni nem enged, mi személyemet és alapító jogomat illeti – a megváltoztatott alapszabályokat, melyekkel kezdettől végig legkevésbé sem tudok megbarátkozni, ha nincs menekülés, s azokat parancsként csakugyan el kell fogadni, vérző szívvel, de lecsépelhetetlen kedéllyel, minden legkisebb megjegyzés nélkül – fogadom.

Egyszersmind azonban ünnepélyes óvást teszek, hogy a „Justum ac tenacem propositi virum”[1] dicső elve szerint, én a haza oltárán tett áldozatomnak kamatját azon pillanattal fizetni nem fogom, ha tapasztalni volnék kénytelen, hogy adományom de facto – mert hiszen szép szavakra és ígéretekre bizony én nem adok semmit is – más vágásba szorítattnék, mint az, mely a magyar Akadémia eredeti céljával tökéletesen megegyez, és mely nemzet és fejedelem közti törvény által megerősítettén fel is szenteltetett; mely szándékom szerint tudom, hogy örököseim is becsületesen és híven eljárandnak, mikor aztán, ha ezen szomorú eset, bizodalom és minden jó remény dacára, tán mégis bekövetkeznék, én, valamint örököseim az alapító levél értelmében – járulékunkat, a megmérgezett magyar akadémiátul elvonván, valami más hazai célra fordítandjuk, mely célt azonban saját magunk tűzendjük ki, e foglalatosságtul mindenki mást határozottan felmentvén. És e tekintetben csak anyagi erőnek fogunk engedni.

A tekintetes igazgatóságának

hű szolgája

Gr. Széchenyi István[2]

Felső – Döbling 163

November 6ikán, 1858

*

A fenti cikk megjelent: *Diszharmónia és vakság* – Széchenyi István utolsó napjainak dokumentumai. Helikon Kiadó, Budapest, 1988. Másolata: Magyarstudományi Értesítő – Journal of Hungarian Studies 11. sz. 25. old. (Kiemelések TZs.)

Tekintettel, hogy nyelvében él a nemzet, s a MTA nyelvünk felvirágoztatását tűzte alapító céljául, két idézetet hozok. Kérem, figyeljünk az évszámokra, hogy az idő múltával mind magasabb szinten képviselte-e a Széchenyi István alapította MTA a reájuk bizott feladatot.

Hallottuk-e, hogy mit mondtak magyar akadémikusok rólunk?

• A Magyar Tudományos Akadémia **1860-as** kiadott szótárából kiderül, hogy (Ez a Czuczor-Fogarasi értelmező szótár, melynek előkészítésében Vörösmarty Mihály is részt vett.)

a Magyar Tudományos Akadémia hivatalos véleménye akkoriban az volt, hogy a magyar nyelv ősnyelv, s például az ókori nagy nyelvek (és nyomukban a mai európai nyelvek) is a magyar nyelvnek csupán "leány-nyelvei", vagyis különbözőképpen romlott változatai.

Még a romlás okát is megmagyarázza a szótár előszavának írója:

"E leánynyelveken azt tapasztaljuk, hogy az anyanyelv szavaival jobbára úgy bánnak, mint merő lelketlen anyaggal, melyet majd megcsonkítva, majd megtoldva, néha kisimítva, majd összevisszahányva saját szerveikhez és izlésökhöz idomítanak a nélkül, hogy gyökeiket és képzőiket épségben hagynák, s alapérteményökről öntudatok volna.

Ezekben a szoros értelemben vett nyelvalkotó érzék és szellem kihalt, s helyette csupán az idomítási hajlam és ügyesség működik.

" Tehát a magyarból lett leány-nyelvek (ógörög, latin, mai európai nyelvek stb.) keletkezésének oka: kihalt e népekből a nyelvalkotói érzék, s helyette csupán az idomítási hajlam és ügyesség működött. "

A szótára a megfelelő címszavakban rendre meg is adta, hogy az a szó mely nyelvekbe került át az ősi időkben: latin, ógörög, szanszkrit, német, angol stb.

Egy másik "akadémikus" viszont sietve megelőzte az Akadémia véleményét, színtiszta Habsburg lelkeséggel:

Az 1810-ben született Paul Hunsdorfer, ki Hunfalvy Pállá nemesült, "akadémikus", az **1848-1849-es** forradalom idején parlamenti képviselő, s a **MTA** tagja. többek között arról is nevezetessé vált, hogy elégette a Szentkatolnai Bálint Gábor által összegyűjtött magyar rovásírási emlékeket.

Mellesleg ő az egyike, aki kitalálta nekünk a finnugor eredetet. Erre Arany János a következő versben adott választ:

Arany János:

Az orthológusok

"Kisütik, hogy a magyar nyelv

Nincs, nem is lesz, nem is volt,

Ami új van benne mind rossz,

Ami régi, az meg tót."

A Habsburg hatás tehát már a kezdetek kezdetén tette lehetetlenné Széchenyi István álma valóra váltását. Nem csoda, hogy Széchenyi István a MTA alapítása után – történelmileg rövid időn belül – a fenti esedezéssel fordult ezen intézmény nagyjaihoz.

Most, hogy a Habsburgok már régen nincsenek a magyarságromboló magyar királyi székükben, mennyit javult a helyzet?

A Google jóvoltából megtudhatjuk, hogy Glatz Ferenc (Csepel, 1941. április 2. –) Széchenyi-díjas magyar történész, egyetemi tanár, **a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja**, 1996 és 2002 között.

Ezt írja

"A magyar embernek évszázadnyi időbe tellett, amíg a lovaglástól elgörbült lábával megtanulta az eke utáni egyenes testtartást."

"Ezek a primitív hordák, akiknél a gyermek és nőgyilkosság régi tradíció, görbe lábú gyilkosok, primitív hordák, nyelvük nem lévén a sokkal műveltebb szláv törzsek szavait lopták el..." (Glatz Ferenc: "A magyarok krónikája", Budapest, 1996. 9. oldal.)

Úgy érzem, ehhez nem kell megjegyzés.

Habsburg idők alatt annyira elhallgatták létezésünket, hogy még a tudományos lapokban sem szorítanak helyet nyelvünknek, őstörténetünknek .

Végre megjelenik az első, hivatalos, külföldi lexikonokban megjelenő tudósítás rólunk, Glatz Ferenc tollából, ÉS a MTA berkeiből... És ezt hiszi el a nyugat rólunk, hiszen a MTA hivatalos kiadásában jelent meg.

Alkalmasnak találok az időt arra, hogy visszatérjünk Széchenyi István alapítólevelének szellemiségéhez, s követeljük a MTA magyar központú szellemiségének ápolását, mint működésének alapját. Ennek folyamatát a következőkben látom:

1. A MTA nyilvánosan beismeri és kéri a magyar nép bocsánatát, az eddigi ellenséges, Habsburg szellemű munkásságáért.
2. Nevekkkel együtt nyilvánosságra hozni a szándékos magyarság rombolókat és hazugságaikat magyar műveltségünk minden ágában.
3. A MTA Nyilvánosan és hangosan hozza népünk tudomására az új, magyarságot érintő felfedezéseket, s ezek tankönyvekbe való iktatását.
4. A nevelés magyarságközpontú legyen.

A Magyar Demokrata 37. számában Szentei Anna *Közös pontok* című, Kunos Tamással a magyar népdal napja alkalmából folytatott beszélgetésével kapcsolatos írásából idézek, mai helyzetünk tükörképeként, melyen a MTA eddigi ténykedésének bélyege látható:

“Volt egy időszak a közelmúltban, mikor már majdnem kínos volt magyarnak lenni. És ez volt az általános vélekedés. Ha eljutunk odáig – és most nem szélsőségekben, hanem egészséges nemzeti öntudatban gondolkodom, -- hogy ki merünk állni és azt merjük mondani, igen, én magyar vagyok, magyarul beszélek és magyarul énekelek és ez lesz a világon a legtermészetesebb dolog, akkor jó irányban formálódna ez a társadalom.”

Itt tartom fontosnak Kodály Zoltán magyarságtudat megalapításával kapcsolatos szavait idézni:

„Óvodáskorban a magyarság tudat alatti elemeinek beültetése, lassú kifejlesztése a feladatunk. Magyar mivoltunk épületének mintegy a föld alatti alapjait kell itt lerakni. Minél mélyebbre épül a fundamentum, annál szilárdabb az épület.

A tudat alatti magyarság első talpköve a nyelv.

A tudat alatti magyarság másik talpköve a zene.

A tudat alatti nemzeti vonások legjobb megalapozója a néphagyomány, elsősorban játék és gyermekdalaival.[3] “

Merjünk hősök lenni, s végre magyar hazánkban magyarként élni.

Magyar őshazánk, magyar nyelvünk, magyar műveltségünk Jóistenünk ajándéka: őrizzük!

Ez írásom címében megőrzésről beszéltem. A jelenlegi MTA szellemiségének a megőrzése öngyilkosság. Ezért azzal a kéréssel fordulok Magyar Testvéreimhez, e néhány emlékeztető sor olvasása után kérem higgadt véleményük nyilvánítását, s hozzánk való eljuttatását 2015 álmom hava elsejéig, hogy kormányunkhoz továbbíthassuk kérelmünket a MTA bünbarlangjának felszámolása ügyében, hogy végre Széchenyi István reményei szerint magyar lélekkel végezhesék az ottani tudósok munkájukat. Egyúttal őszinte tiszteletemet fejezem ki azon ottani tudósok munkájáért, akik a mostani MTA-ban uralkodó szellemiség dacára magyarság építő munkát végeztek.

Itt az idő, hogy a magyarok magyarok merjenek maradni, magyarként élni, gondolkodni, beszélni, dalolni.

Mindettől függetlenül kérek mindenkit, a Széchenyi év örömére őrizzük magyarságunkat tiszta magyar beszéddel mindnyájunk és főleg gyermekeink okulására. Jó példa e téren Miniszterelnökünk tiszta magyar nyelvre való törekedése: egy debreceni beszéde alkalmával mellényzsebéből varázsolta elő Dr. Molnos Angéla Magyarító könyvecskéjét, ezzel élete legnagyobb örömét adva neki, s a napokban egy, a távolbalátón való beszélgetése alkalmából szelíden magyar szó felé terelte a kérdezőt.

*És adjunk hálát Teremtő Jóistenünknek, hogy Kárpát hazánkban
magyarnak születhettünk.*

Tomory Zsuzsa

Köszönet a terjesztőknek

Kedves Pali, köszönöm, hogy megküldted! A magyar nyelvet elrontva is ki lehet irtani a magyar nyelvet. Meg úgy is, hogy a magyar nyelvet beszélő népet kiirtják a melléklet szerinti "megengedett" mózesi-talmudi étkezési diszkriminációs módszerrel.

Kíváncsian várom, hogy a Magyar Gárdát is védő Gaudi barátunk eleget tesz-e a felkérésünknek, segít-e leállítani a fajirtást!

Jó lenne, ha a mellékleteket szét tudnád küldeni a korábbi és az új gárdistáknak, hogy ők is tudják terjeszteni

Üdv, András

Mellékletek:

njb-segitesre-felkerese-151006

segitshogytegedissegitsenek151014